

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 31/2023-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy**, Rakúsy 4, IČO 17 148 936, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Maslák, s. r. o., Šúrska 5, Modra, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marek Maslák, PhD., proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 17 C 196/2011-1103 z 10. októbra 2022 takto

rozhodol:

1. Uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 17 C 196/2011-1103 z 10. októbra 2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 17 C 196/2011-1103 z 10. októbra 2022 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Poprad **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **758,53 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca inicioval na okresnom súde spor o náhradu škody, ktorej sa domáhal na žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“). V spore neuspel a žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Okresný súd nadväzne uznesením z 24. februára 2020 zaviazal sťažovateľa k povinnosti zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 55 959,17 eur do troch dní od jeho právoplatnosti. Proti tomuto rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal priznanie odmeny za niekoľko úkonov právnej služby (napríklad za podanie dovolania žalovanou, hoci bolo odmietnuté, alebo za konkrétne neúčelne podané vyjadrenia či bezúspešné uplatňovanie práv). Sudca okresného súdu uznesením z 10. októbra 2022 sťažnosť sťažovateľa zamietol, pričom vo vzťahu k jeho námietkam stroho konštatoval, že ním namietané úkony právnej služby sú úkonmi vo veci samej, ich vykonanie vyplynulo z obsahu spisu a boli vykonané účelne.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Obzvlášť upriamuje pozornosť na to, že sudca okresného súdu riadne nepreskúmal rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka a nevysporiadal sa s námietkami sťažovateľa, hoci si bol vedomý, že priznaná výška trov konania môže citelne zasiahnuť postavenie subjektu súdneho sporu. Z pohľadu práva na spravodlivý proces preto neobstojí napadnuté uznesenie, keďže nespĺňa jedno z hlavných atribútov rozhodnutia súdu, na ktoré má každý právo, a to jeho odôvodnenie.

5. V konkrétnostiach tvrdí, že pokiaľ išlo o úkony právnej služby spočívajúce vo vyjadrení z 28. júla 2012 a v dovolaní z 25. septembra 2012, z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že tieto úkony žalovanej smerovali proti rozhodnutiu o čiastočnom oslobodení sťažovateľa od súdneho poplatku za podanie žaloby, netýkali sa žalovanej. Nešlo teda o úkony vyplývajúce zo sporového vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanou, ale sa týkali sťažovateľa ako poplatníka vo vzťahu k štátu. Aj na tieto okolnosti poukazoval sťažovateľ vo svojej sťažnosti (ktoré následne rozvinul vo vyjadrení z 27. októbra 2022). Okresný súd na to nereagoval a iba stroho a bez bližšieho odôvodnenia uviedol, že ide o úkony vo veci samej, a to aj vo vzťahu k ďalším úkonom, ktoré zjavne neboli úkonmi vo veci samej (návrhy na prerušenie konania, porady s klientom pred akýmkoľvek úkonom žalovanej). Ak by sa však okresný súd zaoberal námietkami sťažovateľa, trovy konania by sa znížili o päťcifernú sumu, čo dosahuje významnú intenzitu. O nedostatku kvality súdneho rozhodnutia svedčí podľa názoru sťažovateľa i to, že v záhlaví je uvedené nesprávne označenie žalovanej.

6. Okrem toho sťažovateľovi nebolo pred rozhodnutím o jeho sťažnosti doručené vyjadrenie žalovanej z 28. septembra 2022 a okresný súd rozhodol bez toho, aby reflektoval na vyjadrenie sťažovateľa z 27. októbra 2022, ktoré bolo jeho reakciou na vyjadrenie žalovanej (o ktorom sa sťažovateľ dozvedel pri nahliadnutí do spisu). Hoci je napadnuté uznesenie datované na 10. október 2022, v čase nahliadnutia do spisu (18. október 2022) nebolo toto uznesenie

súčasťou spisu a sudcom bolo podpísané 29. októbra 2022. Okresný súd sťažovateľovi neumožnil, aby posúdil, či a do akej miery je vyjadrenie žalovanej z 28. septembra 2022 významné, a aby naň mohol reagovať tak, že by sa okresný súd s jeho argumentmi vysporiadal. S ohľadom na uvedené sťažovateľ namieta, že v jeho prípade došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a s ním súvisiaceho princípu rovnosti sporových strán.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť a vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania. Zdôraznil, že ide o ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu o trovách konania, a teda ide o problematiku, ktorá odôvodňuje zásah ústavného súdu len v obzvlášť extrémnych prípadoch. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že o sťažnosti sťažovateľa rozhodla po oboznámení sa so spisom, s namietanými úkonmi právnej služby a vyjadrením protistrany, a zotrvala na názore, že namietané úkony právnej služby boli úkonmi vo veci samej. Napadnuté uznesenie nie je prekvapivé, nepredvídateľné, neodôvodnené, a teda ani protiústavné. Súčasne potvrdila, že vyjadrenie žalovanej k sťažnosti nebolo sťažovateľovi doručené, pretože táto povinnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby

8. Zúčastnená osoba (žalovaná) v podaní doručenom ústavnému súdu 10. februára 2023 vyjadrila presvedčenie, že napadnuté uznesenie netrpí vadami svojvôle, formalizmu alebo nedostatočného odôvodnenia. Oponuje, ak sťažovateľ poukazoval na to, že niektoré úkony právnej služby sa netýkali veci samej, pretože tieto úkony boli nevyhnutné v rámci jej procesnej obrany. Ak by sťažovateľ neinicioval spor, tak by namietané úkony právnej služby nerealizovala. Aj za úkony súvisiace s úhradou súdneho poplatku jej patrí náhrada, pretože poplatková povinnosť a výška súdneho poplatku by mala zabrániť špekulatívnym žalobám, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Postup okresného súdu týkajúci sa (ne)doručovania jej vyjadrenia hodnotí ako správny, pretože z právnej úpravy taká povinnosť súdu prvej inštancie nevyplýva. V závere zdôraznila, že sťažovateľ namieta neodôvodnenosť priznania trov konania za dva úkony právnej služby, pričom vzhľadom na výšku nároku, ktorý bol uplatnený žalobou, je možné uzatvoriť, že ide v podstate o zanedbateľnú sumu.

III.3. Replika sťažovateľa

9. Sťažovateľ v replike doručenej ústavnému súdu 23. februára 2023 k argumentácii okresného súdu zdôraznil, že tak v napadnutom uznesení, ako ani vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti neodôvodnil, prečo považoval za účelné napadnuté úkony právnej služby. Dôvodom na podanie ústavnej sťažnosti je to, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, tak ako to vyžaduje základné právo na súdnu ochranu. Záver okresného súdu, že namietané úkony sú úkonmi vo veci samej a sú účelne vynaložené, bez podloženia tohto záveru konkrétnymi argumentmi z pohľadu obsahu namietaných práv neobstojí. Okresný súd neindividualizoval posúdenie jednotlivých úkonov

právnej služby, ktoré si žalovaná uplatňovala a ktoré sťažovateľ namietal. Ak vyjadrenie žalovanej z 28. júla 2012 a jej dovolanie z 25. septembra 2012 smerovali k rozhodovaniu o čiastočnom oslobodení sťažovateľa od poplatkovej povinnosti, tak tieto úkony nemohli a nemali žiaden vplyv na bránenie práva žalovanej; nemali vplyv na posúdenie toho, či žalovaná zodpovedá alebo nezodpovedá za škodu. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení sp. zn. 2 Cdo 107/2013 uviedol, že tu nešlo o vzťah medzi sporovými stranami. Podania zúčastnenej osoby vo vzťahu k rozhodovaniu o poplatkovej povinnosti sťažovateľa nemohli mať na rozhodnutie súdu žiaden vplyv, na ich podanie nebola zúčastnená osoba oprávnená, a teda ide o neúčelné úkony právnej služby, ktoré nevznikli v súvislosti s bránením práva žalovanej. Pokiaľ išlo o úkony právnej služby spočívajúce v poradách s advokátom pred akýmkoľvek úkonom vrátane náhrady za stratu času a cestovných náhrad, pričom na tieto porady mal cestovať advokát za klientom, tieto porady označil sťažovateľ za fiktívne a bezúspešné (neúčelné), pričom súd sa tým nezaoberal.

10. V reakcii na vyjadrenie zúčastnenej osoby sťažovateľ uviedol, že v danom prípade nešlo o špekulatívnu žalobu, tak ako sa to snaží prezentovať zúčastnená osoba. Súdly zamietli žalobu, pretože nebola preukázaná výška spôsobenej škody, pričom v priebehu roky trvajúceho sporu bolo vydané i zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu. To však nemá žiaden vplyv na rozhodovanie o výške trov. Nie každý výdavok, ktorý v konaní vynaloží úspešná strana, je odôvodnený a účelný. Tobôž ak svojimi krokmi nebola zúčastnená osoba úspešná, najmä čo sa týka zvrátenia rozhodnutia o čiastočnom oslobodení protistrany od súdneho poplatku (a ani nemohla byť z dôvodu absencie legitímácie). Pokiaľ žalovaná zdôraznila absenciu povinnosti súdu doručovať sťažovateľovi jej vyjadrenie k sťažnosti, sťažovateľ uvádza, že to neznamená, že súd nemá postupovať v konaní ústavno-konformne a prihliadať na to, o aké rozhodnutie ide a ako môže zasiahnuť do postavenia strany sporu. Zároveň zúčastnená osoba nezohľadnila, že súd v napadnutom uznesení nereflektoval na vyjadrenie sťažovateľa z 27. októbra 2022 a právnu argumentáciu v ňom. To, že ide o rozhodnutie o výške trov konania, neznamená, že ide o rozhodovanie, v ktorom je možné rezignovať na odôvodnenie rozhodnutia, nevenovať sa právnym argumentom strán a prijať výlučne záver bez jeho podporenia argumentmi.

11. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a zúčastnenej osoby, ako i pripojených príloh je ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľa o porušení jeho základných práv napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu absencie akéhokoľvek odôvodnenia, pokiaľ ide o vysporiadanie sa s jeho námietkami.

13. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

14. Vo vzťahu k predostretej sťažostnej argumentácii ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej do obsahu základného práva na spravodlivé konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997, sťažnosť č. 21522/93).

15. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska z 23. 9. 1997).

16. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť postupom všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

17. Z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je ani nemôže byť rozhodovanie o účelnosti trov konania, resp. prepočítavanie trov v „treťom stupni konania“ (obdobne I. ÚS 475/2020). Ústavnému súdu v žiadnom prípade neprináleží rozhodovať, za ktoré úkony právnej služby má alebo nemá byť žalovanej odmena priznaná, ale len posúdiť, či sťažovateľ dostal od okresného súdu náležitú odpoveď na všetky ním uplatnené relevantné námietky.

18. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd uvádza, že okresný súd sa v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou spochybňoval priznanie odmeny žalovanej za niektoré z úkonov právnych služieb, a bez akéhokoľvek zdôvodnenia paušálne skonštatoval, že každý jeden úkon právnej služby bol úkonom vo veci samej, a bol účelný. Pritom minimálne námietka sťažovateľa spochybňujúca opodstatnenosť priznania náhrady trov konania za úkony právnej služby súvisiace s dovolacím konaním vedeným žalovanou, ktoré sa týkali čiastočného oslobodenia sťažovateľa od súdneho poplatku, nebola bez významu a vyžadovala reakciu okresného súdu. Ako totiž vyplýva z rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ poukázal, žalovaná v tomto dovolacom konaní nebola úspešná, jej dovolanie najvyšší súd zamietol, a teda jej nevznikol ani len nárok na náhradu trov za toto dovolacie konanie. Ani k ostatným námietkam sa okresný súd nevyjadril a neindividualizoval posúdenie jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré si žalovaná uplatňovala a ktoré sťažovateľ namietal.

19. Okresný súd teda nepostupoval tak, aby sa námietky sťažovateľa spochybňujúce účelnosť a opodstatnenosť vynaloženia nákladov za jednotlivé úkony právnej služby na obranu práva žalovanej spoľahlivo objasnili. Nemožno pritom pochybovať, že išlo o námietky relevantné, ktorých preukázanie by mohlo mať vplyv na celkovú výšku trov konania, keď odmena za jeden úkon právnej služby nie je zanedbateľná, a predstavuje sumu 1 814,29 eur. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ani pri rozhodovaní o výške trov konania nemôže súd rezignovať na požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Jednoznačné konštatovanie všeobecného súdu v uznesení o výške trov konania, že ide o účelne vykonané úkony, ktoré sú úkonmi vo veci samej, nestačí bez ďalšieho na to, aby takéto rozhodnutie spĺňalo atribúty ústavnosti. Absencia akéhokoľvek relevantného a dostačujúceho odôvodnenia tak má za následok, že napadnuté rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné.

20. Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k presvedčeniu, že okresný súd svoje závery týkajúce sa výroku o trovách konania neodôvodnil ústavne súladným spôsobom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

21. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o tom, že mu okresný súd nedoručil stanovisko žalovanej k jeho sťažnosti a nereflektoval na jeho vyjadrenie k nemu, je potrebné najskôr uviesť, že Civilný sporový poriadok určuje pre vzájomné doručovanie a vytváranie možnosti vyjadrenia osobitné pravidlá, v ktorých sa realizujú ústavné princípy súdneho konania tak, ako vyplývajú zo sťažovateľom namietaných ustanovení ústavy a listiny, a z ktorých možno vyvodiť aj princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Z konštrukcií podústavného práva je však zrejmé, že tieto princípy nemožno redukovať na záver, že každé podanie, o ktorom majú súdy rozhodnúť, musí byť nevyhnutne doručené protistrane a zároveň jej musí byť daný priestor na vyjadrenie. Civilný sporový poriadok pri množstve podaní mlčí v otázke o tom, či tieto podania treba doručiť protistrane a či je potrebné dať protistrane priestor na vyjadrenie sa pred rozhodnutím. Kontradiktórnosť v podobe doručovania a vyjadrovania sa k podaniam totiž nie je samostatná ústavná hodnota. Ide len o prostriedok na to, aby proces ako celok spĺňal požiadavky, ktoré naň kladie ústava a dohovor tak, aby bola vec rozhodnutá nielen spravodlivo, ale aj v primeranej lehote, a tak, aby sa obe strany mohli vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa týkajú ich veci, ktorú nemožno stotožniť s akýmkoľvek procesným postupom súdu (III. ÚS 293/2022).

22. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že vyjadrenie sťažovateľa k stanovisku žalovanej bolo okresnému súdu doručené až po tom, čo bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka napadnutým uznesením. Niet preto dôvodu, pre ktorý by bolo možné vyčítať okresnému súdu, že naň neprihliadol. Keďže však ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v predošlých bodoch tohto nálezu, podľa názoru ústavného súdu sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd sám vyrovnal s ochranou práv sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny, vyhodnotením obsahu jednotlivých podaní strán sporu, a opätovne tak vo veci rozhodol. Ústavný súd preto tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

23. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v tomto náleze.

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom v sume 758,53 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba odmeny za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) je 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania i za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 (replika), pričom základná sadzba odmeny za tento úkon právnej služby je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 12,52 eur. K tomu bola pripočítaná daň z pridanej hodnoty, ktorej platcom je právny zástupca sťažovateľa.

25. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu